

med sorgle ton jag sjunga vill, Du som der hör
mår nog till. Betänker så i världen här, Sjur
omvarligt lifver är; S dag är man som rosen röd,
2. En sorgle längt ut sjunger här, Som nu om
trå personar är, Som med en hastig hälsning,
Strån denna arga och ondu wärld, De måst i wärld
när falla flod, Hippoftra der sitt lif och blod.

1612	3117	00	2116	7554
4113	1234	00	3213	1771
6332	3117	00	6446	7554

2 x 3 + 5 x 6 x 7.

Den Andra:

13. I mensla wäl betakta, Din jords öftra
gång och wäl på tiden astra, Att den ej gihwars
långt ut när som döden kommer, Beredd du wära
mått du må roligt somna och i glädjen gå.
14. Den wisa jag nu skrifvit om en min bä-
sta wän En sorgen jag fördrifwit. Han har nu fa-
rit han Wi ett år till samman wärld, Sin för-
flutna sen, So wär hur många återfär, Tillis wi i
himmelen Mitt lif är nu afsturen, Men slälen lef-
jorden nöd Jag reu af angslar buren, Mitt upp till
fröjd Jag lemnat sorg och färdan, Jag gatt från

(4)

3. Wi sjunger nu om wenne män, Klockaren
och en unger dräng, Som pntfignen drunade af o-
försligt robande, På Edsle Elfwen flödde der,
4. Och när wi sjunger så om dö, Och wäntu-
flodens swära nöd, Att bedjen sjerran hwarje dag,
5. En fördragsmorgon flödde der, De begge gick
till Elfwen ned, För att utsläppa bräder, Men förs-
sen utansföre war, Och när de förfla resan för, De
mötte en olycka stor.
6. De begge ut båten war, Och så på wat-
renstämman far, När båten fannade omfult, De
fänktes ned i djupets grund, Med lif de som ej
mera här, De måst sin wandring sluta der.
7. Ej någon mensla detta sag, Ej hwarsten hög
ej heller lag, Sjur der gick till ej någon fett, Wört
Qud som allas öftra wärld, För menniskor war der
fördo, Schwad som till deras dö war flut.
8. När de ej någon hjälp der så, Och måst sitt
bde undergå, De måste då med döden gå, Och sen
för sjerrans domstol stå, Och göra rättskap för sig,
9. Men bräder släpte war, De släpar uti förhen
gwar, De män som utansföre war, Fördrags wän-
rar bräder ta, När de ej några bräder så, De
måste uppom förhen gå.
10. När de uppom de båten sag, Sjur när
wid landet omfult lag, Men männern ej lägo de
De wero då fördrunade, Wänt hwar för
färde war, Att wenne män fördrungen war.
11. Des dödsbädd ned i djupet war, Som her-

(5)

GS 1590

Twenne stycken alldeles nya och märkwardiga

Sorge-Wisor,

Den första:

Om Drängen Michel Andersson i Ramsle som ge-
nom wäldig händelse afled år 1845.

Den andra:

Om Klockaren E. Hedlund i Edsle, som den 10:de
Juni 1844, gick ut ifrån sitt hem ned till
Elfwen för att utsläppa bräder och deri-
genom omkom tillika med en unger
Dräng.

Den Tredje:

En Kärleks-Wisa.

En wisa vill jag sjunga för kära wännen min etc.

Med besiffrade melodier.

Författad af

Magnus Björkström i Edsle.

Sundswall, L. Blomdahls Boktryckeri, 1851.

(8)

7. Den wäg som jag beträder, som löper fram
till dig, Den högt mitt hjerta gläder ja som en ro-
sensstig, För hwarje gång jag dig min wän får skåda.

8. En wän jag besöker som höll mig hjertlig kär
Min kärlek sig föröker, hwar gång jag kom så när
Att jag din milda ögonblick så skåda.

9. Min rena kärlek brinner ty du min glädje
är, Jag trohet hos dig finner och rätt dig håller kär,
Min enda glädje jag hos dig skall finna.

10. Nu ändar jag min wisa nu slutar jag min
sång Jag trösta vill på herran han styra må min
gång, Så kan jag wägen aldrig wandra miste.

Kostar 2 sk. Banko.

1. Nu börjar jag att sjunga, En liten förgesång
 Jag beder gamle och unga, Håll er uppgått
 Ty döden kan ej falla, Att hvarr ande drag, Wi
 böt war wändring ställa, Zit som den sista dag.
 2. Den wisa wi nu sjunger, At förgesliga swär
 En yngling rast och unger, Sa snart wi idung
 Wi döden munda swär, Sjau midte döden swär.
 3. Det war en fredagsmorgon med hälsan stift
 han går, Till lägen för att säga, Med husbonden
 ossa, Men mäst hwad det då händes, Innan asto-
 nen som blader sig då wändes, De singo annat se.
 4. Som han då enstam stulle Till qwarren borte
 gå men derifrån ännu sig Till en annan sag
 att gå Der han dock sig förminna, Att han för
 långt had gått Der hade hans lefnadstimmna, Till re-
 dan uppgått.

1	5	5	1	2	3	1	3	2	3	7	1	0	
1	5	5	3	4	5	4	2	7	7	3	4	5	0
5	3	3	5	3	2	4	4	5	3	1	3	7	0
5	1	2	3	5	3	1	3	2	2	7	7	1	0

6 + 3 + 5 x 7.

Den första:

(7)
 Den tredje:

6	1	1	2	2	3	2	3	4	4	2	2	3		
3	2	4	4	6	4	3	4	3	2	2	7	7	2	0
1	7	7	5	5	3	3	7	7	6	7				

3. + 3 - 4 + 5.

2. Du är min hjertats hugnad du all min glä-
 de är, Som kan mitt hjerta lugnande det bedöf-
 wadt är, Du är min enda hjertats lust och glädje.
 3. Zät ej den elden släckas, som nu sig tändat
 har Zät ej den färlig släckas som brinner nu så
 klar Emellan dig och mig min hjertats fara.
 4. War det så herrans wilsa, att of förena må
 of släa det ej att stilla om Gud har tänkt det så
 Att wi hwarann till mästare stulle taga.
 5. Om du af hjertat mena, att jag dig funde
 så så skall wi of förena, ett par af dessa två
 som döden blott allena kan att stilla.
 6. Wi lät skall genomwandra den tid wi lewa må
 Den wägar wi stolt wandra skall resor wägra på, Till
 blomman af war äldert börja blifna.

En wisa vill jag sjunga för fara wännen min,
 Med stöde jag förer tunga det glädde och mitt sin-
 för hwarje gång jag dig min wägar för städa.

ren förr utsett har, Men själen han upptaget har,
 I himmelen i sitt förwar, Farwål de ropar eder nu,
 Wi förena oss bland ängslars ljud.
 12. Farwål farwål min maka kär, O Gud han
 ware dig nu när, Och led dig efter sitt behag, Till
 dess det uppgå skall en dag, Då Gud en bättre
 morgon ger, Då ingen gråt skall wara mer.
 13. Farwål i menniskor all, Som werldens
 wäg och wandra skall, Ack bedjen Gud han led er
 så, att i må glad mot döden gå, Ack wandren nu
 i tiden så! Att wi i himlen mötas må.
 14. I werlden är wi blott en gäst, Och när
 wi lefwat här som bäst, Wärt korta lif är blott ett
 lån, Det gifs det tages ofwanfrån, Och gifwes of
 en tid så kort, Liksom en dröm det swinner bort.
 15. Men wi som sjunger här nu så Wi wet
 ej hwad of förestå, Kanhända att densamma dö
 of förestå i wattenödd Men skulle sådant med of
 ske, O Jesu Christ din nåd bete.
 16. Jag ej afundas andras lott Ty alla sina
 bördor fått Och gömmes sist i samma jord, Men
 den som efter Jesu ord, Här i det ringa trogen war
 Sin lön i Jesu rike har.
 17. Adjo farwål all werldens gull Des rikedom
 ej annat är än mull, Wi affked taga härifrån
 Och lemnat har igen wårt lån, Farwål farwål att
 denna gång Nu sluta denna förgesång.
 18. Om någon är som weta vill, Hwem den-
 na wisan diktat till Det warit har en unger man
 Hwars namn här icke sjungas kan Af namnet du
 det weta får Som nedanföre skrifwit står.
 Magnus Björkström:

5. Ej ärend dit han hade, Oförlidigt skall
 dit gå Ty döden war der lagde, Han måst mot ho-
 nom gå Han gick blott för att städa, Ej annat wi
 förstå Men döden honom bådär, Du skall ej längre gå.
 6. Med oförsigt han gingo, På timret skulle gå
 Det märker wi och sinne, Att det skall så tillgå
 Att timret genast lösas, När han uppå det gick
 Hans bröst det sönderkrofas Han strax från werl-
 den gick.
 7. Helt ynkligt han der låg När folket kommo
 dit Strax död de honom såg Och kändes honom wid
 Med en förfräcklig bådning, Husbonden mände så
 Och sjelf se den ynkliga städning, Sin dräng der lig-
 ga så.
 8. O menska wäl betänker, Din dödliga bort-
 gång När du i werlden söler Du wet ej din för-
 gång Om morgon kan du wakna, Med fröjd och
 wälgång här Om afon kan du sakna, Allt som dig
 glädligt är.
 9. Från werlden han nu farit, Hit kom han
 aldrig mer, På jorden här han warit I den han
 lages ner Han nu från himlen tala Till sina wän-
 ner alla, Och will dem i Guds hand befälla.
 10. Farwål min hulde fader, Farwål min öm-
 ma mor Jag skiljes nöjd och gläder, Från denna
 syndajord Ack waren snart wälkomna Till samma
 goda ro Till Änglar och de fromma Att ewigt hos
 dem bo.
 11. Farwål I sysskon alla Som ännu lewa
 qwar I Gudi er befälla Till döden redo war War
 trofast uti striden När I ur tiden går Att när den
 är förliden I lissens krona får.
 12. Farwål nu hela werlden, Farwål all jordiff